

могне срещу дебелината кожа на животното. Затова азъ изпратихъ единъ отъ малайцитѣ да отиде въ селището и да донесе пушката ми. Стѣмняваше се вече. Малаецътъ можеше да се върне едва следъ половина часъ.

Подушилъ наново хора около себе си, слонътъ започна още по-яростно да тегли веригата. Това ни накара да избѣгаме въ близката туристическа хижа, направена отъ дебели трупи и дъски. Отпредъ тя имаше балконъ, отъ който можеше да се наблюдава животното. Малайцитѣ се препираха високо, отъ какво може да е побѣснѣло животното. Единъ отъ тѣхъ обясни, че слонътъ сигурно е ялъ отъ плодетѣ на едно особено растение, което прилича на бобови шушулки. Веригата, съ която бѣ вързанъ Иумбо, му позволяваше да се движи на около 10 метра отъ дървото. Тя звънтѣше непрекъснато и застрашително. Изведнажъ чу се силно изхлопване. Иумбо скжсалъ веригата. Нѣмаше много време за мислене, всѣки трѣбваше да се спасява, както може.

Малайцитѣ скочиха отъ балкона и съ силенъ бѣгъ се затиха къмъ рѣката. Останахме трима души въ хижата: единъ арабинъ Али Баба, единъ малаецъ, касиеръ на компанията за използване на пристанищата, и азъ. Настѣпи нощъ. Ние се вслушвахме, притаени на балкона, въ дрънкането на веригата. Една частъ отъ нея бѣ останала на крака на слона. Всѣки мигъ той можеше да ни надуши. Наближаваше полунощъ. Човѣкътъ, когото бѣхме пратили за оружие, не се вестяваше. Той сигурно бѣ научилъ, че Иумбо е скжсалъ веригата, и не смѣеше да се приближи къмъ злокобното